

MÚSICA HORIZONTAL

cia". Coincidint amb el crit de "polizei" i l'entrada de la part rítmica les llums es movien en totes les direccions. Els fins ara reticents començaren a ballar i ja no ho deixarien de fer fins a la fi del concert.

Va ser a aquest punt quan Nina Hagen començà a introduir els temes més curiosos del seu repertori: des de l'ària de "Carmen" fins la "International" passant pel "Golden Years" de David Bowie, un dels músics a qui més admira. Passava una hora des del començament del concert i la cantant s'acomiadà per primer cop.

Els crits la feren tornar per cantar tres temes més i tornar a desaparèixer. Però gairabé tothom savia com acabaven els concerts de l'actual gira de Nina Hagen. Se la va veure sortir per l'esquerra de l'escenari amb un vestit de nit blanc i una perruca blanca fins la cintura. Les primeres estrofes, inconfundibles,

eren les del "My Way" cantades en anglès. Més aprop de la interpretació de Sid Vicious que de la de Frank Sinatra, Nina donava fi al concert cantant la cançó en alemany.

Això es tot, en quant a la part pròpiament musical. L'actitut que la cantant pugui prendre a entrevistes i rodes de premsa ja és una altra qüestió. Ara, en el futur, es presenta un interrogant. Darrera d'un primer disc purament de Rock el segon era una mescla de molts estils. Un tercer absolutament caòtic i un quart plè de música disc completen el balanç discogràfic de Nina Hagen. Tornarà la cantant a sorprendre al seu públic amb un nou estil al cinquè disc? Es deixarà, per contra, influir per un productor tan horter com Giorgio Moroder i continuarà fent música disc? Esperem que torni a venir, el més aviat possible, i intentarem sortir de dubtes.

Miquel Molina

DIRE STRAITS I UN ROCK QUE DE MOMENT NO AGONITZA

En un moment en el que a qualsevol estil sorgit en els darrers temps se l'anomena "rock", trobem que ben pocs intèrprets conserven encara viu el esperit primer del rock, fora de contaminacions o sintetitzacions. I no són, ni molt menys, els mateixos "precursors" del rock els que han seguit essent símbols de conservació dels primitius valors del rock, donat de que fins i tot ells mateixos han incorporat a la seva música aquests "anti-valors" (Paul McCartney, The Rolling Stones, Paul Simon, Bob Dylan, Queen,...) segurament creient-se ells "acabats" i adaptant-se als nous corrents.

Podríem haver deixat el rock orfe, però encara, i com deia abans, amb contats exemples, aquesta concepció de rock (n'hi ha d'altra?) persevera. Ja s'ha dit molt sovint que el rock no morirà mai, i sobretot si es va tildant de "rock" qualsevol cosa, però amb tot i això no hauria de morir ni morirà (anem-nos-ho creient).

Dels més coneguts podriem esmentar gent com Dire Straits, Pretenders... i fins i tot The Police. Gent formada a Anglaterra quasi el mateix temps i que saben conservar actiu "el genuïno sabor rockero", fruits de la darrera onada d'aparició de bandes que hagi sigut interessant, perquè les onades posteriors en lloc d'interessants són més que detestables.

Fins i tot aquí a Espanya ens volen fer creure que hi ha un espectacular resorgiment

espontani del rock, amb centre a Madrid, i que de musical en un principi ha passat a ser tot un moviment cultural, i etc., etc. i més etc. I la veritat és que darrera d'aquestes "movidas" no hi ha res; En una zona sempre mancada d'una cultura original, i dolguda per aquest fet, s'ha volgut prefabricar un fenomen insubstancial, superficial. I no tant per la manca en la zona sino en la gent, la qual no està preparada per crear i impulsar un moviment cultural, del caire que sigui, realment popular i espontani.

Però tornant al tema, en Dire Straits, per exemple, tenim un dels casos més brillants i exemplars. Una banda fonamentada en el virtuosisme, element essencial en l'autèntic rock, i que per no "contaminar" el seu só no contamina ni el de la guitarra amb el que seria una acceptable distorsió, element que de passada és el que els fa més característics.

Seguint la regla d'or, després de posar quatre albums al mercat, Dire Straits ataquen amb el doble en directe de rigor, "Alchemy" on hi trobem la banda de l'any 83, amb el testimoni de la gira que els portà entre altres llocs d'Europa a Barcelona en un concert memorable a Sant Andreu, i on es veïe clarament que el proper treball de Dire Straits havia de ser en directe. A més, Dire Straits és una banda que sap el que és actuar en directe i el que s'ha de fer en aquestes ocasions. No com altres, com per exemple Supertramp, als que sentir-los en directe és com tornar a sentir el disc original. A "Alchemy" on més "estripen" és en els temes antics (Sultans of Swing, Once Upon a time in the West...) i pel contrari no varien massa els temes de "Love Over Gold", darrer treball en estudi, cosa completament comprensible i natural.

Encara que enregistrat a París pocs dies abans d'actuar a Barcelona, "Alchemy" és un fidel i exacte record d'aquell 1 de juliol del 83. La crisi del disc seria potser un altre tema interessant a tocar: si teniu 1.900 peles i no sabeu què fer-ne, compreu-vos "Alchemy".

Jordi Camps

